

МОРИС МЕТЕРЛИНК ПЕСНИ

Превод от френски: Гео Милев, 1920

chitanka.info

I.

*Тя в пещерата я затвори
И сложи знак над входа горе;
забрави девата небето —
и ключът падна във морето.*

*Тя чакаше да дойде лято:
години седем стават вече;
всяка година там премина
случаен пътник от далече.*

*Тя чакаше да дойде зима:
в надежда нейните коси
си спомнят миналите дни.*

*Те я намериха най-сетне,
през камъните се провряха
и пещерата ѝ огряха.*

*Надвечер пътник там мина:
Той гледа — чудна светлина;
ала да приближи не смея.*

*Той мисли: туй е странен знак.
Той мисли: златен избор в таз
Той мисли: ангелски хора.
Възви — и отмина си пак...*

II.

*Той кога излезе
(Чух вратата аз)
той кога излезе,
тя усмихна се тогаз...*

*Но кога пак влезе
(Чух лампата аз),
но кога пак влезе,
друга беше там тогаз,*

*И видях смъртта
(Чух му аз душата),
и видях смъртта, —
още чакаше го тя...*

III.

*Носят вест мнозина
(Боя се, о, дете)
Носят вест мнозина —
той си веч заминал...*

*Мойта свещ горяща
(Боя се, о, дете),
мойта свещ горяща
поглед глух ми праща.*

*На първата врата
(Боя се, о, дете),
на първата врата
пламъкът потръпна...*

*На втората врата
(Боя се, о, дете),
на втората врата
пламъкът прошъпна.*

*На третата врата
(Боя се, о, дете),
на третата врата
пламъкът издъхна...*

IV.

Но ако се върне пак
Що да кажа аз?
— Ще му кажеш, че го чаках
чак до смъртний час...

Но ако ме пита пак,
без да ме познай?
— Утеши го, сестро, може
би, че той страдай...

Ако пита де сте вий,
що да кажа аз?
— Мълком моя златен пръстен
му подай тогаз...

Ако пита що е таз
глуха пустота?
— Покажи му мъртвий пламък
и откритата врата...

Но ако ме пита той
за последний час?
— Ти кажи: за да не плаче,
се усмигнах аз...

V.

Момите с вързани очи
(Махнете златните превръзки),
момите с вързани очи
дирят своите съдби...

Отвориха те по обяд
(Пазете златните превръзки),
отвориха те по обяд
в полята светлия палат...

*Здрависаха живота те
(Вземете златните превръзки),
здрависаха живота те,
и веч ги никоѝ не видя...*

VI.

(ПЕСЕНТА НА МЕЛИЗАНДА)

*Трите слепите сестри
(Чакате ли още?)
Трите слепите сестри
с златните лампи нощем —*

*се на кулата качиха
(Те и вий, и ний),
се на кулата качиха,
седем дни се там молиха.*

*Ах! рече първата тогаз
(Чакате ли още?),
ах! рече първата тогаз,
чувам наште лампи аз...*

*Ах! рече втората тогаз
(Те и вий, и ний),
ах! рече втората тогаз,
царят качва се при нас.*

*Не, най-праведната рече
(Чакате ли още?),
не, най-праведната рече,
те не светят вече...*

VII.

Седемте моми от Орламонд.

*Щом си феята отиде,
седемте моми от Орламонд
търсиха вратите.*

*Запалиха своите седем свеци
и към кулите тръгнаха;
и отключиха до триста стаи,
но деня те не видяха...*

*Идват те при пещерите звучни, —
слизат там тогава —
и пред тях, с златен ключ забравен,
се врата една изправя.*

*А навън съзират те морето,
в смъртен страх
чукат на вратата — ала, плахи,
да отворят те не смеят...*

viii.

*И към двореца иде тя
— полека слънцето възхожда —
и към двореца иде тя;
а бледни дамите стояха
и всички рицари мълчаха.*

*Но пред вратата тя се спря
— полека слънцето възхожда, —
но пред вратата тя се спря;
царицата тогава идва
и царят бледен я запитва: —*

*О, де отиваш, де отиваш?
— Пази се, нищо се не вижда. —
О, де отиваш, де отиваш?
Или те някой долу чака? —
Но тя без глас отмина в мрака.*

*Към чужденката слиза тя
— пази се, нищо се не вижда —
към чужденката слиза тя,
едната другата прегърна,
те нито дума си казаха
и бързо пак се разминаха...*

*А царят плаче на прага:
— Пази се, нищо се не вижда —
и царят плаче на прага:
а тя върви през тишината
и тихо ронят се листата...*

ix.

*И ваште лампи тук горят.
— А въвн в градината е слънце!
И ваште лампи тук горят, —
аз виждам слънцето да иде,
но отворете ни вратите!*

*— Загубени са ключовете
и трябва да се чака време,
паднаха долу ключовете,
ще чакаме тук време ний,
ще чакаме тук други дни...*

*Да, други дни ще ни отворят,
в гората те са в този час,
гори гората покрай нас
о, жар на мъртви листове,
о, жар пред наште прагове...*

*— Безмощни другите са дни,
но другите се дни боят,
не ще веч дойдат други дни,
че другите дни ще умрат,*

*и ний —
ний ще умрем в тоз тъмен кът.*

х.

*Трийсет годин дирих, сестри мои —
де е той!
Трийсет години ходих, сестри мои,
и не седнах за покой...*

*Трийсет години ходих, сестри мои,
отмалнях;
той навред беше, сестри мои,
нийде аз го не видях...*

*Тъжен час е вече, сестри мои,
морен час;
вечерта умира, сестри мои,
скръб в душа си нося аз.*

*Вий сте млади още, сестри мои:
Добър път! —
ето моя посох, сестри мои, —
претърсете пак света...*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.